

AZ ADMONTI LILIOM.

Bezörget egy csapat kevélyen
Admonti zárda kapuján:
„Apácák, a magyar király nevében
Nyissatok ajtót szaporán.“

Van benn zavar, a félelem nő,
Vak rémhír szájról-szájra kel;
De talpon már a fejdelemnő:
„Vitézek mért jöttök, mi kell?

Mily döngetés! Nem tűröm ezt én!
Keresztyének vagytok talán,
Durván be nem tör a keresztyén
Az Úrnak fölszentelt falán.“

„Nyitass kaput, benn majd beszélünk,
De addig el nem távozzunk;
Tiétekből semmit se kérünk,
Kincset mi nem viszünk, hozunk.“

Kitárt kapun a had betérül.
A zárda árnyas udvarán
Lekapja kalpagát fejeérül,
S szól a kemény vezér, a bán:

„Kár lenne a sok szóvitáért,
Tán ösmered hírünk, nevünk,
Mi a magyar királyleányért,
Urunk kis hűgáért jövünk.“

„S ha nem adnók, mi lenne akkor?
Mi ád uradnak ily jogot?“
„Félhettek a magyar haragtól,
Urunk tréfálni nem szokott.

Isten legyen bíró közöttünk,
Hogy Konrád császár a hibás,
Mi csak jogunkat védni jöttünk,
Nem kell minékünk semmi más.

Konrád megkérte kis fiának
Királyunk, Géza kis hűgát,
A gyermekeket mi a zsványnak
Tömérdek kincssel adtuk át.

A szépséges magyar királylány
Nem úgy ment, mint koldús ara,
A véle vitt kincsek csodáján
Elámult Konrád udvara.

De köztük a királyi gyermek
Úgy élt, mint megvetett cseléd,
Ruhája rongy volt s eledelnek
Kenyérből sem jutott elég.

Mert a frigyét megbánta Konrád,
Csupán a kincs kellett neki,
Csalárd elméje mind azon járt,
A mátkát hogy' semmizze ki.

Azt gondolá, még jobb a zárda,
Nincs nász a szent falak megett,
S gazul kolostorodba zárta
Az ártatlan szép gyermeket.

Add a leányt, mert érte jöttünk,
Kincset hozánk váltságául;
Máskép majd megmutatja öklünk,
Urunk német földön is úr!"

„Elég, a boldogságos Szüzre!
Halld, Napkelet kevély fia,
Hozzánk nem földi kényszer üzte,
Önként van itten Zsófia.“

Elmordul egy zord harcfi hátul;
„Kár mást bolondnak tartani,
Szeretnők ezt saját magátul,
Nem a te szádból hallani.“

„Hívjátok Zsófiát legottan.“
A félénk gyenge szüz kilép...
Féltérdre esve, meghatottan
Köszönti őt a harci nép...

„Lányom, hazádból jötték érted,
Bátyádtól jött ez a csapat.
Nem tartlak vissza. Hallod? Érted?
Szived ha kész, utad szabad.“

„Óh drága, szépséges királylány,
Nézz hű magyarjaidra, ránk,
Vérünk utolsó cseppje árán,
Ha kell, bizony megváltanánk.

Bátyád, anyád s mind várva-várnak,
Rabul tovább hazád se hagy,
Artatlan liljom, a királynak
Te legfőbb édes gondja vagy.

Majd elfelejted szép hazádban,
Mit a gaz császár vétkezett,
Nem élsz rokontalan, barátlan,
Királyok kérik szép kezéd."

Szemérmesen, szemét lesütve
Szól a fehér királyleány:
„Szívemnek már csak egy az üdve,
Földik, ne várjatok reám.

Anyámat esdekelve kérem,
Bátyám se értse szóm balul,
Szívem, hálával telve mélyen,
Királyi lábukhoz borul;

De égi völegény arája,
Hogy' mennék földi férjhez én?
S akkor megyek csak más hazába,
Ha hi az égi völegény."

A fejdelemasszony felujjong:
„Örömem el sem is birom,
Koszorújába Krisztusunk font,
Fehér admonti liljom!"

Magyar urak maguk' megadva,
Meghajtják mélyen fejüket,
Zsófia eltűnt. Lóra kapva
A bús csapat tovább üget.

Otthagya kincsét, földve portol,
Honába tér a kis sereg;
De még alá sok arcon olykor
Egy-egy nehéz könnycsepp pereg.

Vargha Gyula.